

FRONT

BUTLLETI DEL FRONT NACIONAL CATALÀ DE LLUITA

Setembre de 1944

Santiago de Xile

Compañía 1535

Catalunya és de tots i entre tots hem de salvar-la

Quan el van tallar de soca
Va quedar-ne eterna errel...

De res hi van valdre les embranzides dels Borbons, l'empenta i l'afany sàdic de destrucció. Catalunya fou ocupada, però no dominada. L'enderrocament de les barricades defensives de la ciutat, la prohibició de portar armes i de reunir-se, no significà l'esfondrament i la dispersió del seu esperit rebel i lliure.

Sotmesa per la força militar combinada i concentrada de les primeres milícies d'aleshores, després de mesos de setge heròic, Barcelona capitulà. Com València i l'Aragó pocs anys abans, perdè les seves llibertats essencials. Com Castella quasi dos segles enrera, veié la instal·lació d'una nova dinastia com la decapitació de les seves llibertats. Els Austries primer i els Borbons després, uns i altres estranys a l'esperit peninsular, als serveis d'uns interessos de casta, volgueren acabar amb el sentiment democràtic dels pobles hispànics. La batalla de Villalar i el setge de Barcelona són dos episodis culminants i igualment significatius del mateix procés. L'aristòcrata Padilla i el guerriller Bac de Roda pagaren amb el seu cap la defensa dels interessos autènticament nacionals i populars.

La monarquia absoluta que s'instaurà aleshores acunà la fórmula de UN SOL REI, UNA SOLA LLEI i es feu la nit sobre els pobles sotmesos de la vella Hispània. El rellotge del temps però, anà desgranant la seva sorra. Les forces de producció entraren en conflicte amb l'estructura jurídica i social que les enmarcava. I vingué l'empenta salvadora i l'esperança amb la revolució francesa. S'estengué pel món la nova Constitució que Robespierre recollí en les antigues terres que formaren part del Casal de Barcelona i una nova etapa històrica portà a Catalunya pel camí del recobriment. El romanticisme, amb la seva exaltació del sentiment, recolçà l'obra iniciada pel desenvolupament progressiu de la tècnica i els problemes nacionals sortiren al primer pla. Catalunya dominada per una estructura social que entravava el seu progrés regirà conseqüentment la seva història.

I els historiadors primer, i el poetes després, donaren forma aquell sentiment d'insatisfacció i de rebel·lia. Vingué el culte als valors nacionals: el llenguatge, les costums, les institucions, i — fenomen admirable —, quan més s'afiançaven, més sentit humà prenia Catalunya. La nostra Pàtria esdevenia tant més universal quan més es refonia dintre d'ella. Els nostres Jocs Florals, l'Orfeó Català, la Fundació Bernat Metge, l'Institut d'Estudis Catalans, l'Ateneu Enciclopèdic Popular són mostres només del nostre sentit tant fortament acusat de la unitat cultural, dels universals lligams que donen sentit i valor a l'existència.

Catalunya renaixent no es tancà, com altres pobles, en una adoració exclusiva i carrinclona. No en feu un mite de la seva història i un culte exacerbant del seu poder. Entroncà el seu esperit amb aquell que promulgà Els Usatges i redactà el Consolat de Mar recollint la nova saba del'esperit europeu. Comprengué que res tenien que veure els pobles d'Espanya amb la seva història dissort. I no elaborà, per tant, teories exclusivistes, fonamentades amb el rezel i l'odi. Lligà la seva sort — i mai es veié amb més claredat que en els dies que Napoleó cavalcava sobre els camps de Catalunya o que les forces del suprem botxí d'Espanya inundaren de sang i de dol les nostres llars — a la sort i al destí dels pobles germans d'Espanya.

D'aquella embranzida contra la llibertat catalana quins herois símbols en foren Casanova, Villarroel i Bac de Roda, Catalunya s'en salvà, "Catalunya no ha mort", pogué dir anys a venir des del primer sitial de la cultura catalana, el nostre gran Angel Guimerà. "Cada any, des d'aquesta casa, nosaltres diem a propis i a estranys que Catalunya no ha mort".

D'aquesta nova empenta augmentada en terror, sang i persecució contra Catalunya, projectada també com aquella del 1714 contra Espanya entera, i quins herois símbol en són Carrasco Formiguera, Lluís Companys i Jaume Girabau, Catalunya s'en salvarà. En aquests darrers temps, cada any, a l'entorn del monument d'en Casanova la ciutadania catalana afirmava la seva consciència nacional i el seu dret a la llibertat. Quan hi mancaven els discursos hi sobraven les flors, montanyes de flors que unien en una meteixa esperança la indiscutible voluntat catalana. Quan, com en aquests cinc anys d'ocupació falangista, hi manca el monument, els discursos i les flors, responen a la mateixa follia amb que els redactors del Decret de Nova Planta feren enderrocar una part de Barcelona, prohibir les reunions i les dances nacionals, la ciutadania catalana hi reitera a cada dia i a cada moment, el seu sentiment nacional i democràtic. I tanca el puny i estreny les dents i es promet — tota entera, catalans de l'emigració —, no demanar treves i accelerar la destrucció d'aquest règim de sang i d'oprobri.

A l'entorn de la seva llibertat Catalunya ha tancat files. Tota entera, en un esforç suprem, més unida encara que en el 1714 a l'entorn del Brac Popular avui ALIANÇA NACIONAL DE CATALUNYA, amb l'ajut del altres pobles hispànics units avui en la seva totalitat i no re-

duïts com en 1714 a València i l'Aragó, comandats per la Junta Suprema d'Unió Nacional, quin moviment està sincronitzat amb el nostre, la seguretat de la victòria ens acompanya.

La tasca ingent però, junt amb l'orgull que dona i els deures que comporta ésser ciutadà d'una pàtria lliure, arribada a la plenitud després d'una davallada de proporcions gegantines com la del 1714, acreix la nostra responsabilitat.

Que l'esperit dels herois de la Coronela i de les Milícies populars, entroncat en els nostres guerrillers i els patriotes de l'Aliança Catalana, trobi ressó en nosaltres. Que la Catalunya eterna de Ramon Llull, de Roger de Llúria i de Francesc d'Eiximenis, dels almogàvers, dels remences i del timbaler del Bruch, ens faci oblidar les discrepàncies ideològiques i las minúscules ferides personals. Que aquella errel eterna de que ens parlà el poeta s'endinzi cada dia més dintre de l'adobada terra per a fruit dels saborosos fruits que tenim dret a esperar-nos. Heus ací quina ha d'ésser la nostra central preocupació.

Catalunya és de tots i entre tots hem de salvar-la.

Santiago de Xile, setembre del 1944.

PEL CONSELL DIRECTIU DEL FRONT NACIONAL CATALÀ DE LLUITA. — Dr. Miquel S. Cunillera, President. — Modest Parera, Secretari.

La llibertat no es demana, es guanya